

Jak sněhulák ke svým bruslím přišel

Bylo, nebylo, už je to dávno, co **zimy** byly **bílé**, plné **sněhu** a mrzlo, až praštělo. **Rybníky** zamrzaly silným **ledem** a vodníci se na zasněženou vrbu nedostali dřív než na **jaře**. Mezi kopci v údolí se linula **cestička**. Z jara lemovaná sněženkami, v **létě** žlutými pampeliškami a na **podzim** byla posypaná barevným **listím**. V zimě byla ale **nejkrásnější**, celá bílá a v hlubokém sněhu na ní zůstávaly stopy od saní. Cesta vedla údolím rovnou z **vesničky** k rybníku. Ani **velký** ani **malý**, takový akorát. Chodila tam **bruslit** celá vesnice. A protože býval rybník často zasněžený, říkali mu všichni Sněžítko. Vždy, když bruslaři k **večeru** odešli **domů**, začal na Sněžítku bruslit **sněhulák**. Každou **noc** se tam proháněl a dováděl. **Radoval** se a skotačil. Až jednou se stala nemilá věc. Náš sněhulák prudce zabrzdil na kraji ledu, ten se pod ním prolomil a bylo zle. Nenamočil se, neutopil, ale pod ledem mu zůstaly brusle. Několik **dní** a nocí **plakal**. Měl brusle **rád**, nemohl si bez nich představit sněhuláčí život.

Byla jasná mrazivá noc a **hvězdy** svítily nad hlavami lidí i sněhuláků. „Jsem já to ale **nešťastný**. Najdu ještě někdy moje **brusle**? Byly tak dobře nabroušené,“ lámal si sněhobílou **hlavu** sněhulák a mrkvový **nos** mu ještě více zčervenal. „Co mám dělat? Koho se jen zeptat a kde je najít?“ ptal se sám sebe a čím dál tím více smutnil. Mezi tím se na nebe vyhoupla hvězda. Ne jen tak obyčejná, taková jasnější a větší než ostatní. Byla to hvězda Polárnice. Hned viděla nešťastného sněhuláka, jak klopí smutkem hlavu. Popošla tedy po **obloze**, natáhla paprsek a lehce se dotkla sněhuláka. „Copak tě trápí? Pověz,“ špitla tak něžně, jak jen to hvězdy umí. Sněhulák se ohlédl a prozradil Polárnici, že **ztratil** to, co mu bylo nejcennější, brusle. Polárnice si hned věděla rady a řekla mu: „Milý sněhuláku. Víím, jak ke svým bruslím opět přijdeš. Znáím jednoho **kapra** a ten ti je jistě **najde**.“ A vysvětlila mu, že musí nejprve prosekat díru do ledu a pak třikrát zavolat na kapra.

Jak Polárnice řekla, tak se stalo. Sněhulák si v první chaloupce na okraji vísky půjčil sekyrku, došel doprostřed Sněžítka a prosekal kulatou díru do silného ledu. „Kapře, kapře, kapře,“ naklonil se nad **vodu** a zakřičel, až mu málem do ní spadl mrkvový nos. V mžiku u něj byl kapr a ploutví zčeřil hladinu. „Prosím, kapře, ztratil jsem u břehu brusle a nemohu je najít. Prosím, **přines** mi je,“ žadonil sněhulák. Kapr plácnul o hladinu ocasem, to jako na srozuměnou a odplaval. Než bys řekl švec, byl u díry zpět a na hřbetě nesl brusli. Šplouch a vyhodil jí na led a zmizel pod hladinou. Za okamžik tu byl opět a druhá brusle ležela na ledu vedle první. „**Děkuji** ti, kapře, na sto tisíckrát ti děkuji,“ radoval se sněhulák a už už se **těšil**, až si zase zabruslí. Ledové a **mokrě** brusle nikdy sněhulákům **nevadily** a tak si je hned nasadil a rozjel se přes Sněžítko. To to svištělo, to to jelo. Sněhulák se tak **radoval**, že bruslit nepřestal, až ráno. Jen celou noc se otáčel za hvězdou, která pomalu klesala k obzoru. Pokaždé, když se mu povedl nějaký krásný bruslařský kousek, řekl: „To je pro tebe, má milá Polárnice. To je pro tebe...“

A od té doby se na Sněžítku prosekávají kruhové díry do ledu. Prý proto, aby kapři měli více vzduchu. My ale víme, že je **dělají** v noci sněhuláci...

NA CO SE ZAMĚŘIT:

Zaměřte se na rozvoj slovní a znakové zásoby. Povídejte si o pohádce. Najděte v textu slova, která neznáte a řekněte si jejich význam. Můžete si k pohádce nakreslit obrázky.

ZNAKY Z POHÁDKY (v aplikaci Znakujte s Tamtamem):

zima	krásný	radost
bílá	vesnice	den
sníh	velký	plakat
rybník	malý	rád
led	bruslit	hvězda
jaro	brusle	hlava
cesta	večer	nos
léto	domů	obloha
podzim	sněhulák	ztratit
listí	noc	najít